

CATALOGUL UE SCHENGEN

COOPERARE POLIȚIENEASCĂ
Volumul 4 - Recomandări și cele mai bune practici

Iunie 2003

Prefață prezentată de președinția greacă

În concordanță cu Decizia Consiliului din 28 mai 2001, Grupul de lucru Evaluare Schengen a inițiat elaborarea unui catalog cu recomandări și cu cele mai bune practici, pentru aplicarea adecvată a acquis-ului.

Scopul Catalogului este să clarifice și să detalieze acquis-ul Schengen și să indice recomandări și cele mai bune practici, în vederea furnizării unui exemplu statelor care aderă la Schengen și celor care aplică pe deplin acquis-ul Schengen. Obiectivul nu constă în definirea exhaustivă a întregului acquis Schengen, ci în evidențierea recomandărilor și celor mai bune practici din perspectiva experienței obținute prin evaluarea continuă în statele Schengen privind aplicarea corectă a acquis-ului Schengen.

Primul volum al catalogului se referă la frontiere externe, extrădare și readmisie. A fost adoptat și înmânat țărilor candidate la Consiliul UE din 28 februarie 2002. Al doilea volum al catalogului se adresează în special Sistemului Informatic Schengen și SIRENE. Acesta furnizează țărilor candidate la aderarea la Uniunea Europeană indicații privind ceea ce se așteaptă de la ele, în special în termeni practici, referitor la Schengen.

Grecia, care a deținut președinția Consiliului Uniunii Europene în timpul primului semestru al anului 2003, consideră că este foarte important ca activitatea de elaborare a catalogului să continue.

În data de 13.01.2003, grupul de lucru de Evaluare Schengen a adoptat mandatul următor în vederea elaborării catalogului privind cooperarea polițienească transfrontalieră („Rezultatele procedurilor reuniunii de lucru pe evaluare schengen din 13 ianuarie 2003 nr. 5610/03 COMIX 41, punctul nr. 5 Catalogul celor mai bune practici: Președinția greacă intenționează să continue eforturile președinției anterioare privind elaborarea volumelor de „catalogul celor mai bune practici”. (...) Experții implicați în misiunea de evaluare din Spania vor fi invitați împreună cu alți experți interesați la prima întâlnire la Bruxelles. Aceste comitete de elaborare sunt deschise fiecărui stat membru și serviciilor Comisiei.”)

Acest catalog cuprinde recomandări și cele mai bune practici pentru cooperarea polițienească.

Președinția greacă dorește să mulțumească statelor Schengen și Comisiei pentru ajutorul acordat și buna cooperare în elaborarea catalogului și, de asemenea, mulțumește în mod special Belgiei pentru ajutorul acordat președinției grecești.

Scopul unui nou catalog este explicativ și nu are statut juridic obligatoriu. Prezintă, în coloane separate, pe de o parte, nivelele necesare în vederea concordanței cu acquis-ul Schengen, și, pe de altă parte, cele mai bune practici înregistrate în unele state Schengen.

Catalogul va fi înmânat țărilor aderante și candidate. Președinția greacă este convinsă că acesta va constitui un instrument adițional util în vederea asigurării unei bune integrări a noilor state Schengen ale Uniunii Europene.

Atena, iunie 2003
Ministerul grec de ordine publică
Ministru
Michalis Chrysohoidis

INTRODUCERE

1. La întâlnirea din 28 mai 2001, Consiliul a stabilit ca obiectiv pentru grupul de lucru pe evaluare Schengen identificarea „...celor mai bune practici, în special privind controalele la frontieră, astfel încât ele să constituie exemple pentru acele state care aderă la Schengen, dar și pentru statele care aplică pe deplin acquis-ul Schengen. Aceste evaluări și identificarea celor mai bune practici vor sprijini stabilirea standardelor care definesc aplicația minimă a acquis-ului Schengen (...) în grupurile de lucru relevante” (mandatul pentru reuniunea de lucru pe evaluarea schengen) (8881/01 – SCH-EVAL 17, COMIX 371).

Pe baza acestui mandat, grupul de lucru evaluare Schengen a elaborat principiile și procedura pentru elaborarea catalogului cu recomandări pentru aplicarea corectă a acquis-ului Schengen și cele mai bune practici, în continuare denumit drept catalogul cu recomandări și celor mai bune practici sau catalogul.

Scopul catalogului este să clarifice și să detalieze acquis-ul Schengen și să indice recomandări și cele mai bune practici, în vederea furnizării unui exemplu pentru acele state care aderă la Schengen și acelor care aplică pe deplin acquis-ul Schengen. Față de aceste aspecte, catalogul acordă o bună indicație pentru viitoarele state Schengen și țărilor candidate la aderarea la Uniunea Europeană (în continuare denumită drept „UE”) (la cererea lor) privind ceea ce se așteaptă de la ele, în special în termeni practici, privind Schengen. Scopul nu este furnizarea unei definiții exhaustive a întregului acquis Schengen, ci să evidențieze recomandările și cele mai bune practici din perspectiva experienței obținute de către reuniunea de lucru pe evaluare Schengen în urma verificării privind corecta aplicare a acquis-ului Schengen în diverse țări.

Textul catalogului nu urmărește să introducă noi cerințe, dar ar trebui să facă posibilă atragerea atenției Consiliului asupra necesității modificării anumitor prevederi ale acquis-ului Schengen, unde este cazul, astfel încât Comisia și, dacă este cazul, statele Schengen să țină cont de recomandări și cele mai bune practici, când înaintează propuneri sau inițiative formale. Acest exercițiu este *inter alia* prima etapă a procesului de definire a standardelor minime de către Consiliu.

În plus, catalogul va constitui un instrument de referință pentru viitoarele evaluări desfășurate în țările candidate. De aceea, va constitui un indicator pentru aceste state în privința sarcinilor pe care și le vor asuma și în acest sens va fi citit în corelație cu Manualul de cooperare polițienească.

2. Grupul de lucru pe evaluare Schengen a adoptat următoarele definiții în vederea desfășurării acestui exercițiu:

Recomandări: set non-exhaustiv de măsuri care vor face posibilă stabilirea unei baze pentru corecta aplicare a acquis-ului Schengen și pentru monitorizarea acestuia.

Cele mai bune practici: set non-exhaustiv de metode de lucru sau măsuri model care trebuie luate în considerare drept aplicația opțională a acquis-ului Schengen, înțeles ca o serie de cele mai bune practici sunt posibile pentru fiecare parte specifică a cooperării Schengen.

3. În cazul în care Catalogul menționează statele membre care aplică acquis-ul Schengen, se va considera că se face referire la cele 13 state membre ale Uniunii Europene menționate în art.1 al Protocolului de integrare a acquis-ului Schengen în cadrul UE anexat la Tratatul Uniunii Europene și la Tratatul instituind Comunitatea Europeană (în continuare denumit „Protocolul Schengen”), la care se adaugă Islanda și Norvegia, în conformitate cu Acordul încheiat de

Consiliul Uniunii Europene, Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea ultimelor în vederea implementării, aplicării și dezvoltării acquis-ului Schengen, semnat la 18 mai 1999 (aceste 15 state sunt în continuare denumite drept „statele Schengen”).

Regatul Unit și Irlanda și-au exprimat interesul de a participa la anumite prevederi ale acquis-ului Schengen. Aranjamentele făcute pentru participarea Regatului Unit au fost adoptate prin decizia Consiliului din 29 mai 2000 (2000/365/EC), cele pentru Irlanda prin decizia Consiliului din 28 februarie 2002 (2002/192/EC). Consiliul încă nu a decis în privința implementării prevederilor în discuție.

Acquis-ul Schengen și alte măsuri luate de instituții în scopul acquis-ului sunt considerate, conform art. 8 din Protocolul Schengen, drept acquis care trebuie acceptat pe deplin de toate statele candidate la aderare. Tratatul de aderare semnat la Atena pe 16 aprilie 2003 stabilește în detaliu poziția statelor aderante referitoare la prevederile acquis-ului Schengen.

4. Protocolul Schengen a integrat acquis-ul Schengen în cadrul UE. Extinderea acquis-ului este definită în decizia Consiliului 1999/435/EC, publicată în JO L 176 din 10 iulie 1999. De la integrarea sa în UE, acquis-ul Schengen a suferit dezvoltări și modificări care îi conferă un caracter evolutiv. De asemenea, acquis-ul Schengen a încorporat și rezultatele evaluărilor, care s-au desfășurat în cadrul comitetului de conducere pentru aplicarea și evaluarea acquis-ului Schengen, denumit în continuare „Grupul de lucru evaluare Schengen”. Sub mandatul grupului de lucru, rapoartele sunt înaintate Consiliului în vederea stabilirii faptului dacă acele condiții, cerute pentru intrarea în vigoare a prevederilor acquis-ului Schengen într-o țară care dorește să participe la aceste prevederi (sau la unele dintre ele), s-au îndeplinit și, în al doilea rând, pentru a monitoriza aplicarea corectă a acquis-ului Schengen de către statele Schengen, în special prin depistarea problemelor și propunere de soluții.
5. Primul volum al Catalogului, care a fost înmănat statelor candidate în cadrul Consiliului din 28 februarie 2002, se referea la frontiere, supravegherea frontierei și controlul la frontieră (prima parte), extrădare și readmisie (partea a doua). Al doilea volum al Catalogului, care a fost adoptat de către Consiliul JAI din 19 decembrie 2002, se referă la Sistemul Informatic Schengen, în special aplicarea manualului SIRENE. Al treilea volum al catalogului abordează problema emiterii de vize și a fost adoptat de către Consiliul pe afaceri generale și relații externe din 8 martie 2003.
6. Prezentul volum este alcătuit din două părți principale: prima parte se referă la asistența reciprocă și schimbul de informații, și cea de-a doua la cooperarea operațională. Această împărțire recunoaște faptul că schimbul de informații reprezintă cel mai important element al oricărei cooperări între instituțiile de aplicare a legii. O scurtă secțiune generală descrie conceptele de bază, subliniind recomandările și cele mai bune practici. Acestea sunt prezentate în formă tabelară, cu recomandările în partea stângă și cele mai bune practici în partea dreaptă, de-a lungul recomandărilor relevante. Libera circulație pe teritoriile statelor Schengen este o libertate care necesită nu doar întărirea frontierelor comune externe și administrația țărilor terțe, dar și intensificarea cooperării între autoritățile de aplicare a legii ale statelor Schengen. În concordanță, măsurile adoptate în acest context urmăresc să întărească integrarea europeană și în special să permită UE să devină mai repede un spațiu de libertate, securitate și justiție.

PARTEA A IV-A: COOPERAREA POLIȚIENEASCĂ

DETALII PRIVIND RECOMANDĂRILE ȘI CELE MAI BUNE PRACTICI

A. Secțiunea generală

Lista recomandărilor și celor mai bune practici prezentată mai jos a fost compilată în special pe baza rezultatelor diferitelor evaluări desfășurate în ultimii ani.

Deoarece cooperarea polițienească se desfășoară în contextul suveranității naționale, Convenția Schengen stabilește doar un set de principii de bază. Implementarea acestor principii (proceduri, autorități competente, autorizații posibile, canale etc.) se realizează conform legislației naționale. De aceea, cele mai bune practici trebuie să fie formulate într-o manieră suficient de abstractă pentru a satisface aceste caracteristici naționale. Acest Catalog este complementar Manualului de cooperare polițienească, acesta furnizând detalii ale procedurilor corespunzătoare.

Demarând tratativele pentru încheierea unui acord bilateral, ar trebui să se decidă dacă este mai potrivit să se stabilească o cooperare directă între autoritățile competente, în vederea asigurării unei cooperări eficiente.

Implementarea recomandărilor și celor mai bune practici conținute în acest document va avea loc în contextul prevederilor relevante ale Convenției Schengen, acordurilor bilaterale și legislației naționale, inclusiv prevederile privind competențele conform legislației naționale, în vederea asigurării celei mai eficiente cooperări.

Acest catalog este împărțit în trei mari capitole: asistență reciprocă și schimb de informații, cooperare operativă și structuri și instruire. Aceste secțiuni urmăresc, pe cât posibil, Convenția Schengen.

Cooperarea polițienească via Sistemul Informatic Schengen și SIRENE nu este acoperită în acest volum al catalogului, așa cum a fost partea din volumul al doilea.

Cooperarea polițienească în cadrul statelor Schengen se desfășoară geografic în trei locații diferite.

În primul rând în cadrul teritoriului. Prima țintă a cooperării polițienești constă în regiunile de la frontiere, unde nevoia de cooperare zilnică este clar prezentă. De la intrarea în vigoare în 1995 a Convenției Schengen între țările originale semnatare, o serie de aranjamente și acorduri bilaterale au fost încheiate în vederea adaptării cooperării la nevoile de la o anumită frontieră sau regiuni de frontieră. Evaluările desfășurate în contextul evaluării Schengen au demonstrat că principala activitate constă în lupta împotriva criminalității organizate. Totuși, acest catalog acoperă articolele în vigoare ale Convenției Schengen care prevăd cooperarea polițienească la frontierele interne. Adicional, cooperarea polițienească din cadrul teritoriului Schengen se desfășoară între statele care aplică acquis-ul Schengen. Exemple în acest sens sunt asistența reciprocă dintre autoritățile centrale și utilizarea Sistemului de Informații Schengen (în continuare denumit SIS) care permite fiecărui stat membru să atragă acțiunea de aplicare a legii în alt stat.

În al doilea rând, la frontierele externe acțiunea de aplicare a legii revine poliției de la frontierele externe și, în consecință, teritoriului dintre aceste frontiere.

În al treilea rând, Convenția Schengen face posibil ca statele membre să cadă de acord ca ofițerul de legătură trimis într-o țară terță poate, de asemenea, să reprezinte interesele unui alt stat membru. Datorită prezentării subiectului, aceste trei locații se regăsesc în acest catalog.

B. Recomandări / Cele mai bune practici

Recomandări	Cele mai bune practici
SECȚIUNEA A - GENERAL	
<p>Ar trebui demarată o evaluare comună, anuală, a cooperării polițienești în desfășurare, la care se fac referiri în acest catalog.</p> <p>O autoritate centrală responsabilă pentru cooperarea polițienească internațională ar trebui înființată și prevăzută ca singurul punct de contact pentru fiecare stat Schengen.</p>	<p>Manualul cooperării polițienești transfrontaliere ar trebui actualizat în concordanță cu prevederile deciziei Comitetului Executiv Schengen din 16.12.1998 (SCH/Com/Ex(98) 52= JO L 239, 29.09.00, p. 408).</p> <p>Modificările aduse manualului ar trebui notificate imediat Secretariatului Consiliului.</p> <p>Toate serviciile responsabile pentru cooperarea polițienească internațională (Europol, SIRENE, Interpol etc.) ar trebui accesate printr-un singur punct de contact, să fie integrate în cadrul aceleiași structuri de management și localizate în aceeași zonă.</p>
1. Articolul 39 – Asistență reciprocă	
<i>1.1. Cerințe pentru asistență schimbată prin autoritățile centrale</i>	
<p>Statele Schengen își asumă obligația să se asigure că autoritățile lor polițienești, în concordanță cu legislația lor națională și conform atribuțiilor lor, se sprijină reciproc în scopul prevenirii și depistării infracțiunilor.</p> <ul style="list-style-type: none">- autoritatea centrală stă la dispoziție 24 din 24h- autoritățile polițienești naționale au acces permanent și direct la autoritatea centrală;- autoritățile centrale constituie o rețea operațională între ele în vederea dezvoltării de modalități practice de cooperare și pentru îmbunătățirea generală a calitatea serviciilor lor.- unitățile de poliție care înaintează cereri autorității centrale trebuie să cunoască limitele legislației lor naționale privind legalitatea solicitărilor de asistență; <p>Autoritatea centrală controlează de două ori legitimitatea solicitărilor.</p>	<p>Autoritatea centrală este echipată să înainteze și să proceseze rapid cererile.</p> <p>Autoritatea centrală prevede înaintarea cererii autorității competente sau, când comisiile rogatorii sunt solicitate, informează autoritatea centrală a statutului solicitant despre aceasta.</p> <p>Statele Schengen se vor informa reciproc prin intermediul autorităților centrale despre modalitatea în care autorizația pentru utilizarea informațiilor în format scris, în cadrul procedurilor penale, trebuie obținută.</p>

<p>Statele Schengen ar trebui să găsească posibilitatea unui sistem comun de schimb de informații.</p> <p>Cererile de asistență trebuie să îndeplinească următoarele condiții:</p> <ul style="list-style-type: none"> - cererile de asistență și răspunsul trebuie să fie transmise prin intermediul autorităților centrale - cererile trebuie autorizate de legislația națională - cererile trebuie să intre în competența autorităților vizate; dacă autoritatea vizată nu este împuternicită să acorde asistență, cererea trebuie înaintată autorității competente. - activitățile care trebuie desfășurate în vederea rezolvării cererii nu trebuie să fie de responsabilitatea exclusivă a autorităților judiciare sau să fie necesar acordul lor - implementarea cererii nu trebuie să implice aplicarea de măsuri coercitive - informațiile în format scris pot fi folosite doar ca dovadă, cu acordul prealabil al autorităților juridice ale țării solicitate - schimbul de informații trebuie să fie admis conform legii interne a statului solicitat. <p>Informațiile următoare pot să fie transmise pe baza unei cereri de asistență reciprocă:</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ identificarea proprietarilor și conducătorilor de vehicule, ▪ condițiile permisului de conducere, ▪ stabilirea domiciliului și a reședinței, 	<p>Statele Schengen pot cădea de acord ca autoritățile polițienești și/sau juridice să poată transmite solicitările pentru autorizație și documentele care rezultă în urma activităților legate de rezolvarea acestor cereri prin orice modalități sigure și solide care permit transmisiunea rapidă, asigurarea transmisiunii furnizând dovada scrisă a autorului documentului (ex. telefax, e-mail).</p> <p>Autoritatea centrală ar trebui să fie în poziția de a rezolva asemenea cereri direct, pe cât posibil, fără a se apela la altă instituție</p>

<ul style="list-style-type: none"> ▪ identificarea abonaților de telecomunicații 	
<p>(telefon, fax și internet), furnizarea acestor informații este publică,</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ obținerea de informații de la persoane vizate de poliție, pe bază de voluntariat (în baza legislației naționale a Austriei, Germaniei și Olandei, se aplică principiul interogării polițienești voluntare), ▪ identificarea persoanelor, ▪ transmiterea de informații secrete polițienești din bazele de date sau dosarele poliției, în concordanță cu prevederile legale privind protecția datelor; ▪ elaborarea de planuri și coordonarea măsurilor de căutare și inițiativa căutărilor de urgență (independent de cerințele SIS) ▪ stabilirea originii bunurilor, în special pentru arme și vehicule (stabilirea canalelor de desfacere), ▪ examinarea dovezii (precum un autovehicul avariat, în unei coliziuni sau implicării într-un accident, modificări în documente etc.) <p>- îmbunătățirea cooperării între autoritățile centrale</p> <p>În privința protejării cooperării dintre autoritățile centrale, dacă e necesar, președinția va convoca ședințe cu șefii autorităților centrale, care să se desfășoare în mod regulat.</p>	<p>Cu aceste ocazii, șefii autorităților centrale vor discuta probleme de interes comun și vor evalua eficiența cooperării. Ei vor prezenta experiența acumulată de organizația pe care o reprezintă prin, de exemplu, organizarea de exerciții, schimburi și cursuri de instruire pentru personalul lor.</p>
<p><i>1.2. Asistență în situații de urgență</i></p>	

<p>- în situații de urgență, solicitările de asistență pot fi adresate direct autorităților competente ale țării vizate, care pot răspunde direct</p> <p>- autoritatea solicitantă trebuie să notifice imediat autoritatea centrală a statului solicitant despre solicitarea sa directă.</p>	<p>Interpretarea comună a urgenței: când transmiterea solicitării prin canalul autorității centrale ar prelungi transmiterea cererii la autoritățile locale și ar periclita succesul acțiunii preventive sau investigative</p> <p>- unitățile de poliție au acces la o listă completă și actualizată de nume și detalii de contact ale unităților de poliție în alte state Schengen, pe care le pot contacta direct în cazuri urgente;</p> <p>- unitățile de poliție se vor dota cu minimul necesar în vederea schimbului de solicitări și răspunsuri într-un mod</p>
<p>- simplificarea procedurilor</p>	<p>rapid și sigur.</p> <p>- Autoritățile centrale sunt responsabile pentru actualizarea listei de contact și informarea unităților naționale de poliție.</p> <p>În cazuri de urgență, ei vor informa imediat autoritatea centrală a unității de poliție pe care au contacta-o direct prin solicitarea de asistență; în același sens de urgență, ei vor notifica autoritatea lor centrală despre solicitarea pe care au făcut-o și despre răspunsul pe care l-au primit.</p> <p>Cercetările penale, în special în situații urgente, pot fi accelerate și prin simplificarea procedurilor. Acest fapt poate fi exemplificat prin aranjamentele deja existente între unele state prin care, la îndemnul autorităților juridice, autoritățile polițienești cooperează direct prin acordare de asistență reciprocă la interogatoriu polițienesc, căutări și confiscarea obiectelor în cazul în care o întârziere ar putea periclita cercetările aflate în desfășurare.</p>
<p><i>1.3. Acorduri bilaterale (art. 39§4 și 5)</i></p>	
<p>Statele Schengen ar trebui să aibă în vedere posibilitatea încheierii de acorduri bilaterale.</p>	<p>Dezvoltarea acestui gen de acorduri în domenii precum înființarea de posturi de poliție comune sau centre de cooperare comune de poliție și vamă; rețea între aceste structuri bilaterale; acces direct ale funcționarilor în aceste centre la bazele de date naționale; decongestionarea autorității centrale; mentenanța supervizării și supravegherii informațiilor la nivel național.</p>

<p><i>Acorduri transfrontaliere care extind scopul Convenției Schengen</i></p> <p>În vederea întăririi cooperării polițienești transfrontaliere în zonele de frontieră, Convenția Schengen permite statelor Schengen să încheie acorduri bilaterale (art. 39.4 și 5)</p>	<p>- în zone multi-frontiere: crearea unei structuri multiparticipative, care să cuprindă toți actorii de la frontieră, trebuie să fie dată ca exemplu (centrul de la Luxemburg este alcătuit din instituții din Luxemburg, Belgia, Germania și Franța);</p>
<p>(Câteva acorduri specifice au fost semnate cu țări terțe.) Aceste acorduri bilaterale se pot conforma aceluiași model:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. pe de o parte, crearea de centre de cooperare cu poliția și vama; 2. pe de altă parte, cooperarea directă între forțele de poliție și unitățile vamale. <p>Centrele de cooperare polițienești și vamale/posturile de poliție comune sunt localizate la frontiere și sunt alcătuite din membrii ai forțelor de poliție și vamei din celor două țări vecine.</p>	<p>Nu au jurisdicție operațională, dar asigură asistență și consultanță unităților în relațiile lor transfrontaliere.</p> <p><u>LOCATIA</u></p> <p>Posturile de poliție comune/cooperarea polițienească și vamală trebuie să fie stabilite la frontierele interne și externe. Biroul trebuie stabilit în imediata vecinătate a punctului de trecere a frontierei.</p> <p>În plus, gradul de ocupare al angajaților poate avea consecințe din perspectiva permiselor de lucru/de rezidență și chiar a salariilor.</p> <p>În regiunile de frontieră, pe baza acordurilor bilaterale, posturile de poliție comune/cooperarea polițienească și vamală poate fi stabilită în vederea strângerii într-un singur loc a serviciilor interne de securitate.</p> <p>Punctele de contact comune implică, de asemenea, cooperarea autorităților de securitate din fiecare țară</p> <p><u>TELECOMUNICAȚII</u></p> <p>Toate autoritățile reprezentate trebuie să aibă acces complet on-line la cercetările naționale și la sistemele de informații securizate. Legăturile telefonice și faxul cu capacitatea de a apela internațional reprezintă o cerință absolută.</p>

<p><u>OPERATIUNEA</u></p> <p>Procedurile de lucru ale posturilor de poliție comune/ cooperării polițienești și vamale trebuie să fie specificate cu mult timp înainte în acordul comun. Orele de funcționare și orele de lucru pentru personal trebuie să fie determinate de necesități.</p>	<p>Dacă este necesar, orele de funcționare pot fi prelungite. Datorită volumului de muncă, 24h/24h devine o practică necesară.</p>
<p><u>PERSONALUL</u></p> <p>În selecționarea personalului trebuie avute în vedere standarde înalte. Descrierea postului ar trebui să includă flexibilitate și abilități de comunicare.</p> <p>O bună utilizare a limbilor străine este necesară ofițerilor care lucrează în centre de cooperare.</p> <p>O cunoaștere aprofundată a prevederilor Convenției de la Schengen și a acordurilor bilaterale este necesar astfel încât sistemul de frontieră să nu interfeze cu sistemul Convenției.</p> <p><u>ATRIBUȚII</u></p> <p>Atribuțiile care vor fi încredințate posturilor de poliție comune/ cooperare polițienească și vamală sunt multiple. <u>Principalele atribuții</u> sunt următoarele:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Construirea și menținerea contactelor; • Găsirea și schimbul de informații; • Elaborarea de rapoarte de situații comune; • Asigurarea de asistență logistică pentru operațiuni comune și echipe de cercetări comune care operează în zonă 	<ul style="list-style-type: none"> • Personalul ar trebui destinat permanent posturilor de poliție comune/ cooperării polițienești și vamale. • Selecția personalului ar trebui să se bazeze pe pregătire amănunțită. • Această pregătire ar trebui să includă aspecte privind sistemul juridic al statului vecin, în special privind structurile autorităților, administrației și serviciilor polițienești ale acestora. • Un aspect particular pentru lucru la frontierele interne îl reprezintă faptul că sunt necesare cunoștințe detaliate privind legislația UE. <p>În vederea schimbului de informații pentru sprijinirea operațiunilor polițienești, următoarele aspecte ar trebui incluse în</p>

	<p>responsabilitățile instituțiilor relevante.</p> <p>Confirmarea identității proprietarilor de vehicule; Controlul adreselor de domiciliu/reședință; Căutarea de și investigarea persoanelor și a obiectelor; Examinarea documentelor; Consultarea băncilor de date de permise de conducere; Controlul abonaților telefonici; Colaborarea în investigații, urmăriri și observații internaționale;</p>
<p>Relația cu autoritatea centrală</p>	<p>Coordonarea activităților de poliție din perspectiva traficului rutier internațional; Prelucrarea incidentelor legate de frontieră; Colaborarea pe planuri de incidente și evenimente majore internaționale.</p> <p>Posturile de poliție comune/ cooperarea polițienească și vamală ar trebui să raporteze sistematic autorității centrale privind aplicarea articolelor 39, 40, 41 și 46 ale Convenției Schengen</p>
<p>2. Articolul 46 – Comunicarea, fără solicitare prealabilă, a informațiilor și cooperarea în domeniul vizând politica publică și securitatea națională</p>	
<p>Ca regulă generală, transmiterea informațiilor se va face prin intermediul autorității centrale desemnate.</p> <p>Pentru a se asigura că informația poate fi furnizată cât mai repede posibil și că poate fi utilizată confidențial, sunt necesare mijloace de comunicație securizate și sigure.</p> <p>Dacă, în cazuri urgente, transmiterea directă a</p>	<p>Autoritatea centrală desemnată trebuie considerată ca fiind prima rută pentru transmiterea informațiilor, care cad sub incidența art. 46. Chiar și în anumite cazuri urgente, experiența și structura lor ar trebui să furnizeze cele mai bune rezultate în vederea prevenirii și depistării infracționalității și menținerii politicii publice și securității naționale.</p> <p>O varietate de mijloace de comunicație securizate și sigure ar trebui să fie disponibile.</p> <p>Este încurajată adoptarea unui sistem pentru validarea informațiilor. Statele Schengen vor fi mai în măsură să răspundă informațiilor, care implică o validare recunoscută de către statul transmițător.</p>

informațiilor se desfășoară între unitățile naționale, autoritatea centrală trebuie anunțată imediat.

Informațiile furnizate ar trebui să fie detaliate într-un asemenea mod încât statul receptor să poată face o evaluare reală a valorii acestora sau să deruleze o evaluare a riscului.

Când sursa de informații este sensibilă sau trebuie să fie protejată, acest fapt ar trebui specificat în mesajul original.

Autoritatea centrală desemnată trebuie să aibă competența de a acționa sau răspunde la informațiile furnizate.

- informațiile vor fi transmise via autoritatea centrală

- conținutul schimbului de informații

- Conținutul informațiilor: informațiile, pe care statele Schengen le furnizează reciproc, trebuie manevrate într-o manieră confidențială și vor fi utilizate exclusiv în scopul pentru care au fost furnizate. Informațiile care trebuie furnizate vor fi acordate în concordanță cu legislația națională în domeniu.

- Comunicarea: În vederea schimbului de informații, autoritatea centrală poate apela la Biroul de legătură și, dacă este necesar, la posturile de poliție sau la punctele de contact la care se face referire în acest catalog. Următoarele mijloace de comunicație pot fi utilizate când se face schimbul de informații: telefon, fax, e-mail, comunicații radio și alte mijloace de comunicații de date. Prin decizia Comitetului Executiv din 16.12.1998 privind Manualul cooperării polițienești transfrontaliere „Secretariatul Schengen va fi responsabil pentru actualizarea constantă a Manualului”. În acest scop, statele Schengen vor ține la curent Secretariatul General privind orice modificări care trebuie făcute la foile lor de fapte naționale.

Autoritățile centrale își vor furniza reciproc, la cerere sau nu, informații privind eventuale evenimente care apar sau dacă grupuri mari de persoane, care pot constitui un pericol pentru ordinea și securitatea publică, se deplasează prin sau către alte state Schengen. Informațiile vor fi furnizate în etapa preliminară, pe cât posibil. Dacă nu se specifică altfel de către legislația națională, schimbul de informații, conform acestui manual, se va desfășura direct între serviciile de poliție vizate în cazuri urgente. Autoritatea centrală va fi informată cât mai curând posibil.

2.2. Situații urgente

<p>În anumite cazuri urgente, schimbul de informații conform acestui articol poate avea loc direct între autoritățile polițienești vizate, doar dacă prevederile legislației naționale nu prevăd contrariul. Autoritatea centrală va fi informată despre aceste aspecte cât mai curând posibil.</p>	<p>Vezi observațiile de la 1.2.</p>
<p>3. Articolele 7, 47 și 125 - Ofițeri de legătură</p>	
<p><i>3.1. Ofițerii de legătură în alte state Schengen</i></p>	
<ul style="list-style-type: none"> - La cererea autorității polițienești autorizate din fiecare stat Schengen, ofițerii de legătură pot fi delegați în alte state membre Schengen. - Atribuția ofițerilor de legătură este de a consilia, a promova și de a asista. - Conform art. 47, ofițerii de legătură nu vor fi împuterniciți să execute autonom măsuri polițienești. Ei vor furniza informații și își vor îndeplini sarcinile conform instrucțiunilor emise lor de către statele Schengen, din care provin și față de care sunt subordonați. Autoritatea polițienească a țării gazdă este obligată să ofere protecție ofițerilor de legătură. - Autoritatea polițienească relevantă a statului Schengen gazdă va stabili activitățile ofițerilor de legătură și condițiile în care acestea vor fi efectuate. Ofițerii de legătură au obligația de a respecta instrucțiunile emise de autoritățile competente. 	<p>Ofițerii de legătură ar trebui detașați la autoritatea centrală.</p> <p>Cooperarea dintre ofițerii de legătură ar trebui încurajată.</p> <p>Contactul inițial dintre unitățile de poliție și ofițerii de legătură ar trebui transmis prin unitatea centrală.</p>
<p><i>3.2 Cooperarea între ofițerii de legătură în state terțe</i></p>	
<p>Statele Schengen vor trebui să ia în considerare prevederile deciziei Consiliului 2003/170/JHA din 27.02.2003 (re: J.Of. L 67, 12.03.2003, p.27)</p>	<p>Cooperarea nordică privind ofițerii de legătură poate servi drept exemplu.</p> <p>Statele Schengen ar trebui să se informeze reciproc privind intenția lor de a propune un ofițer de legătură într-un stat terț.</p>
<p>4. Art. 7 Schimbul de informații în vederea asigurării de controale și supraveghere eficientă la frontierele externe</p>	
<p>În scopul îmbunătățirii eficienței controlului și</p>	<p>Astfel de informații, care inter alia privesc</p>

<p>supravegherii la frontierele externe, art. 7 prevede schimbul de informații relevante și importante și relevante privind astfel de controale, cu excepția datelor referitoare la anumite persoane.</p>	<p>fluxurile migratorii, vor fi schimbate prin intermediul autorității centrale.</p>
<p>SECȚIUNEA B – COOPERAREA OPERAȚIONALĂ</p>	
<p>5. Art. 40 (Supravegherea transfrontalieră)</p>	
<p><i>5.1. Principiul</i></p>	
<p>Potrivit articolului 40, când a fost comisă o infracțiune și aceasta intră în competența lor, ofițerilor naționali autorizați li se permite să continue supravegherea, care a început în propria țară, de-a lungul frontierei cu un alt stat Schengen, în condiții stricte, bine definite, cu aprobarea aceluși stat. Supravegherea transfrontalieră se poate realiza la toate tipuri de trecere a frontierei- terestră, aeriană și maritimă. În conformitate cu regula principală, trebuie obținut un acord în avans, adică <u>înainte</u> de trecerea frontierei, pentru a continua supravegherea pe teritoriul statului destinatar. Dacă există risc de întârziere, supravegherea poate continua peste frontieră în teritoriul statului destinatar <u>fără</u> acordul prealabil, conform unor condiții bine stabilite. În articolul 40, următoarele 2 cazuri sunt separate:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Supravegherea normală sau obișnuită (OS) și Supravegherea de urgență sau în cazuri extreme (ES) 	<p>Formularul pentru supravegherea transfrontalieră trebuie completat cu acuratețe, în special cu informații despre arme, personal polițienesc, vehicule și echipamentul tehnic. Formularele scrise de mână nu sunt niciodată permise.</p> <p>O explicație completă privind justificarea solicitării trebuie inclusă în formular.</p> <p>(În formular trebuie inclusă o coloană specială pentru informații despre arme, ca informație complementară. Trebuie să existe o căsuță în care statul destinatar poate semna pentru a indica dacă aprobă sau respinge cererea.)</p> <p>Există necesitatea armonizării în special a comunicațiilor, a echipamentului tehnic și a procedurilor pentru serviciile de poliție, care desfășoară operațiuni transfrontaliere.</p> <p>Statul care planuiește supravegherea transfrontalieră va informa statul destinatar în cel mai scurt timp posibil. Regula generală este că toate solicitările vor fi trimise unității naționale centrale.</p>
<p><i>5.2.1. Condiții pentru supravegherea normală sau obișnuită (OS)</i></p>	
<ul style="list-style-type: none"> • A fost începută o investigație preliminară. • Persoana care va fi urmărită trebuie să fie suspectă de complicitate la o infracțiune care poate fi posibilă de extrădarea. • Doar ofițerii naționali autorizați au dreptul să desfășoare supravegherea transfrontalieră. • Statul care a primit solicitarea trebuie își exprime acordul privind supravegherea 	<p>Într-un proiect de decizie al Consiliului ce modifică dispozițiile articolului 40 s-a propus ca alte persoane decât cele suspecte – dacă este cerută de investigația în curs și dacă există motive solide că urmărirea va contribui la identificarea sau depistarea făptuitorului suspectat – să facă de asemenea subiectul acestor prevederi în viitor.</p>

<p>(în acord pot fi incluse anumite condiții).</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ofițerii naționali autorizați care desfășoară supravegherea au dreptul să dețină arme de serviciu dacă statul destinatar nu a interzis acest lucru, dar armele pot fi folosite doar în legitimă apărare. • Autoritatea centrală trebuie să fie în măsură să înainteze solicitarea, 24h/24h, instituției interne responsabile. 	<p>Pe lângă autorizația acordată, ofițerii care efectuează supravegherea transfrontalieră ar trebui instruiți la un nivel potrivit, ar trebui echipați la un nivel suficient și ar trebui să fie pe deplin conștienți de puterile și responsabilitățile conforme cu articolul 40.</p> <p>Regula generală este că toate solicitările ar trebui trimise unității naționale centrale.</p>
<p>5.2.2. <i>Condiții pentru supravegherea de urgență sau în cazuri extreme: (ES)</i></p>	
<ul style="list-style-type: none"> • Acordul prealabil nu a putut fi obținut deoarece situația a fost urgentă. • O cercetare penală trebuie să fie începută. • Se bănuiește că persoana sau alte persoane decât suspectul – dacă este cerută de investigația în curs și dacă există motive solide că urmărirea va contribui la identificarea sau depistarea făptuitorului suspectat și care este subiect al supravegherii, au legătură cu infracțiunile prezentate în lista menționată în articolul 40. • Doar ofițerii naționali autorizați au dreptul să desfășoare supravegherea. • Trecerea frontierei este raportată imediat autorității centrale din statul destinatar. • Fără întârziere, este înaintată o solicitare pentru asistență legală. 	<p>Chiar și în cazuri de supraveghere urgentă sau în cazuri extreme, autoritatea centrală desemnată ar trebuie totuși considerată ca fiind prima cale de transmitere a solicitărilor, ce se regăsesc în articolul 40. Chiar și în cazuri particulare de urgență, experiența și structura acesteia ar trebui să permită cele mai bune rezultate pentru prevenirea și depistarea infracțiunilor și menținerea ordinii publice și a securității naționale.</p> <p>În special cu privire la supravegherea de urgență sau în cazuri extreme, pe lângă autorizația acordată, ofițerii care desfășoară supravegherea transfrontalieră ar trebui instruiți la un nivel potrivit, echipați la un nivel suficient și pe deplin conștienți de puterile și responsabilitățile conforme cu articolul 40.</p>
<p>5.3. <i>Supravegherea trebuie întreruptă:</i></p>	
<ul style="list-style-type: none"> • La cererea statului destinatar ; • Dacă nu a fost obținută aprobarea din partea statului destinatar în decurs de 5 ore de la trecerea frontierei. 	
<p>5.4.1.</p>	
<p>Solicitarea de continuare a supravegherii transfrontaliere <u>din</u> partea unui stat Schengen către un altul ar trebui transmisă unității</p>	<p>În cazuri urgente, solicitarea din partea unei autorități străine poate fi primită telefonic, dar în acest caz informația va fi confirmată în scris în</p>

<p>naționale centrale.</p> <p>Rolul principal al unității naționale centrale este de a asigura că toate informațiile valabile, despre locul unde se presupune că se va desfășura supravegherea, vor ajunge la statul destinatar în mod corect și de a facilita contactele între ofițerii însărcinați cu supravegherea și autoritățile de aplicare a legii.</p>	<p>cel mai scurt timp posibil.</p> <p>Autoritatea centrală va actualiza numerele de telefon ale autorităților de aplicare a legii, care sunt cele mai apropiate de frontieră.</p>
<p>5.4.2. Un răspuns urgent este necesar din partea statului destinatar privind stadiul în care se află solicitarea, respectiv dacă a fost sau nu aprobată.</p>	<p>Statul destinatar răspunde în același format ca cel pe care l-a primit.(Vezi pct. 1.1. în legătură cu informații complementare despre formularul în cauză.)</p>
<p>5.5. <i>Reguli practice pentru desfășurarea supravegherii</i></p>	
<p>5.5.1. <i>Înainte de trecerea frontierei</i></p>	
<ul style="list-style-type: none"> • Chiar și în cazuri urgente, o solicitare de asistență va fi trimisă prin intermediul autorităților centrale din fiecare stat. • În cazuri urgente, o solicitare va fi trimisă în cel mai scurt timp posibil. • Solicitarea de trecere a frontierei va fi înaintată autorităților competente din statul destinatar ca o solicitare de asistență conform articolului 40.1 din Convenție. Această solicitare de asistență va conține toate informațiile cerute de Manualul cooperării polițienești și va fi disponibilă la momentul solicitării. • Este necesar acordul din partea statului destinat privind solicitarea. Anumite condiții pot fi adăugate aprobării. 	
<p>5.5.2. <i>După ce a fost trecută frontiera</i></p>	
<p>Ofițerul va fi supus legislației și reglementărilor din statul în care operează și se va conforma instrucțiunilor autorităților competente.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ofițerii care desfășoară supravegherea trebuie să fie în măsură, în orice moment, să prezinte dovezi ale acțiunii lor în calitate oficială. • Dacă statul destinatar nu se opune în mod expres acestui lucru, ofițerul poate deține o armă de serviciu, care poate fi folosită doar în cazuri de legitimă apărare. 	<p>În statele Schengen, definirea termenilor de legitimă apărare, a armelor de serviciu și a domiciliului se regăsește în Manualul de cooperare polițienească.</p>

<ul style="list-style-type: none"> • Este interzisă intrarea în locuințe private și în locuri care nu sunt deschise publicului. • Persoana care face obiectul supravegherii nu poate fi arestată sau interogată de către ofițerii străini însărcinați cu supravegherea. • Solicitarea va fi înaintată autorităților centrale înainte de începerea supravegherii. În cazuri urgente, când echipa de supraveghere traversează granița, autoritatea centrală își va contacta omologul. 	
<p><i>5.5.3. La încheierea supravegherii</i></p>	
<ul style="list-style-type: none"> • După ce operațiunea a luat sfârșit, acest fapt va fi raportat autorității din statul destinatar; ofițerilor supraveghetori li se poate cere să se prezinte personal în fața autorităților. Raportul va fi scris în forma prevăzută de Manualul de cooperare polițienească. • Autoritățile din statul destinatar pot solicita ca ofițerii de poliție, care sunt trimiși, să participe la desfășurarea în continuare a operațiunii, inclusiv cercetări și proceduri legale. 	<p>Trebuie acordată importanță ședințelor comune dintre instituțiilor implicate, pentru a se asigura că lecțiile au fost învățate.</p> <p>Adițional raportului ce trebuie întocmit de echipa de supraveghere, trebuie acordată importanță elaborării unui raport despre procedurile îndeplinite de părțile autorizate implicate în proces. Acesta va evidenția atât dificultățile procedurale, cât și bunele practici.</p>
<p><i>5.5.4. Continuarea</i></p>	
<p>Un formular standard pentru statistici a fost întocmit pentru a oferi informații generale, sigure despre cât de des și de eficient sunt desfășurate operațiunile de supraveghere.</p> <p>Acest formular trebuie să fie <u>completat de autoritatea centrală din statul destinatar</u> din momentul în care a fost emisă solicitarea de supraveghere, indiferent de rezultat. (chiar dacă în final nu a fost traversată frontiera)</p>	<p>Unitatea națională centrală va deține statistici cu privire la rapoarte care cad sub incidența articolului 40.</p> <p>Toate unitățile vor raporta sistematic unității naționale centrale.</p> <p>În viitor, poate prezenta interes o evaluare comună a rezultatelor operațiunilor și întocmirea unui raport de către autoritățile implicate. Atunci se poate lua în considerare experiența obținută și aducerea de îmbunătățiri.</p>
<p>6. Art. 41 (Urmărirea transfrontalieră)</p>	
<p><i>6.1. Principii</i></p>	
<p>Conform art. 41, ofițerii aflați în urmărirea unei persoane pot continua urmărirea pe teritoriul unui stat Schengen cu care statul din care provin are frontieră comună. Această opțiune, care nu necesită un acord prealabil, este supusă unor</p>	<p>Cele mai bune practici vor urmări ca urmărirea care sunt în prezent limitate la nivel teritorial să fie extinse la nivel aerian și maritim, așa cum este stipulat în anumite acorduri bilaterale, în prezent.</p>

<p>condiții stricte și unor aranjamente precise. Anumite condiții și aranjamente sunt generale, iar altele sunt specifice fiecărei țări și au fost prevăzute în declarații unilaterale. Conform Convenției Schengen, fiecare stat este liber să aleagă între 2 opțiuni privind infracțiunile care pot duce la începerea urmăririi și este liber să restricționeze împuternicirile ofițerilor de urmărire (chiar dacă au sau nu împuternicirea să oprească și să interogheze, restricții asupra scopului și duratei urmăririi)</p>	<p>Cooperarea nordică privind urmărirea transfrontalieră, în care ofițerii nu au restricții de loc sau timp, poate servi ca exemplu pentru viitoare proceduri Schengen.</p>
<p>6.2. <i>Condiții</i></p>	
<p>- Urmărirea poate fi efectuată doar de o parte și de alta a frontierelor terestre.</p> <p>- Doar ofițerilor naționali autorizați le este permisă efectuarea urmăririlor transfrontaliere.</p> <p>- Condițiile în legătură cu tipul de infracțiune: fiecare stat are posibilitatea de a alege între două opțiuni pentru tipul de infracțiune permițând exercitarea urmăririi: fie lista restrictivă de infracțiuni stipulate în art. 41(4)(a) sau infracțiuni ce atrag extrădarea.</p> <p>- Referirea trebuie făcută în documentul național pentru a afla ce opțiune a fost aleasă de un stat. Oricum, următoarele condiții se aplică tuturor statelor:</p> <ul style="list-style-type: none"> = persoana în cauză trebuie să fi fost prinsă în flagrant sau participând la una din aceste infracțiuni; = urmărirea este de asemenea aprobată dacă persoana în cauză se află în arest provizoriu sau în efectuarea unei sentințe. <p>- Condiții pentru urmărirea de urgență: urmărirea de urgență implică următoarele</p> <ul style="list-style-type: none"> = nu a fost posibilă informarea prealabilă a autorităților responsabile datorită unei anumite urgențe = sau autoritățile responsabile au fost informate, dar nu au putut să preia urmărirea în timp util = ofițerii de urmărire consultă autoritățile statului destinatar, cel mai târziu la trecerea 	<p>Urmăririle ar fi mult mai eficiente dacă restricțiile, privind urmărirea doar la nivel terestru, ar fi ridicate.</p> <p>S-ar încadra în „cele mai bune practici” dacă toate statele Schengen ar aplica același criterii.</p> <p>Documentele factive naționale ar trebui să fie disponibile și cunoscute la scară largă de către ofițerii operativi care își desfășoară activitatea în zonele de frontieră.</p>

<p>frontierei = urmărirea încetează la prima solicitare a statului destinatar.</p>	
<p>6.3. <i>Restricționări ale atribuției de urmărire</i></p>	
<p>Există 3 tipuri de restricții care pot fi aplicate atribuției de urmărire, care pot fi alese în mod liber de fiecare stat Schengen:</p> <ul style="list-style-type: none"> - restricție teritorială: unele state Schengen autorizează urmărirea pe întreg teritoriul lor, altele autorizează doar pe suprafețe de câțiva kilometri de-a lungul graniței. - restricție de timp: urmărirea poate fi suspendată după o perioadă de timp. - o restricție aplicată atribuțiilor agenților de urmărire: unele state Schengen îi autorizează să oprească și să interogheze, altele nu. Aceasta nu afectează dreptul de a aresta cetățeni în statul pe teritoriul căruia se realizează urmărirea, când un infractor este prins în flagrant. 	<p>Ar fi de folos armonizarea restricțiilor privind timpul și locația, precum și împuternicirile ofițerilor de urmărire.</p> <p>Documentele factice disponibile ofițerilor operativi ar trebui să reflecte tipul specific de restricție ce se aplică în zona de frontieră în ei care acționează.</p>
<p>6.4. <i>Aranjamente practice</i></p>	
<ul style="list-style-type: none"> - Urmărirea trebuie oprită la solicitarea autorităților locale. - Ofițerul trebuie să aibă asupra lui insigna sau legitimația de serviciu și să fie ușor identificabil (uniformă, banderola, vehiculul etc.) - Ofițerul poate să aibă asupra lui arma de serviciu; este interzisă folosirea acesteia, cu excepția cazurilor de legitimă apărare, conform legislației naționale din statul solicitant. - Pătrunderea în locuințe și locuri ce nu sunt deschise publicului este interzisă. 	
<p><u>O dată ce urmărirea s-a încheiat:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - Ofițerii implicați trebuie să se prezinte în fața autorităților locale competente pentru a întocmi un raport după fiecare urmărire, indiferent de rezultat; dacă autoritățile locale competente doresc acest lucru, ofițerii trebuie să rămână la dispoziție și să ofere asistență, la cerere, în investigațiile și procedurile juridice ce urmează. - Dacă persoana este arestată și nu este un 	

<p>național al țării pe teritoriul căreia s-a efectuat arestarea, trebuie să fie eliberat în 6 ore de la arestare, dacă nu este eliberat un mandat de arestare provizorie pentru extrădare. (orele între miezul nopții și 9 a.m. nu sunt luate în considerare)</p> <p>Persoanele arestate pot face obiectul doar unei căutări de securitate în scopul aducerii acestora în fața autorităților locale. Li se pot pune cătușe, iar obiectele personale pot fi confiscate.</p>	
<p>6.5. Informații suplimentare</p>	
<p>Un formular standard pentru statistici este atașat pentru a oferi autorităților centrale informații sigure și generale despre cât de des și cât de eficient a fost exercitată atribuția de urmărire. Acest formular trebuie <u>completat de orice autoritate implicată în urmărire</u>, indiferent de rezultat, în cel mai scurt timp de la trecerea frontierei și <u>trimis autorității centrale din statul gazdă</u>.</p>	<p>Autoritățile centrale ar trebui să înregistreze statistici cu privire la aplicarea articolului 41.</p> <p>Toate unitățile ar trebui să raporteze în 24 de ore unității centrale privind aplicarea articolului 41.</p>
<p>7. Structura organizatorică și strategia</p>	
<p>Fiecare stat Schengen ar trebuie să întocmească un plan național care să definească etapele care trebuie îndeplinite de fiecare stat pentru stabilirea unei structuri organizatorice și unei strategii pentru susținerea cooperării polițienești, așa cum este cerut de Convenția Schengen. Acest plan național trebuie să ofere o îndrumare operațională practică asupra modului în care fiecare stat aplică articolele respective din Convenția Schengen.</p> <p>Trebuie înființată o autoritate centrală și desemnată ca singurul punct de contact pentru fiecare stat membru.</p> <p>Autoritatea centrală trebuie să fie disponibilă 24/7 pentru a asigura comunicațiile cu toate statele membre și autoritățile naționale.</p> <p>Pentru maximă eficiență a comunicațiilor bilaterale, trebuie folosit un limbaj familiar ambelor părți.</p>	<p>Un plan operațional comun poate fi stabilit între statele vecine pentru acceptarea cooperării și aranjamentelor la un nivel practic. Planul ar trebui actualizat în mod regulat.</p> <p>Echipată pentru a transmite și a procesa solicitările rapid.</p> <p>Expertii din diferite domenii să fie disponibili 24/24h.</p> <p>Este de dorit ca ofițerii naționali autorizați să cunoască cele mai utilizate limbi, pentru comunicarea directă și pentru posibilitatea de a manevra documentele în absența unui translator.</p>

<p>Autoritatea centrală trebuie să dețină o listă a cererilor pentru care poate fi oferită asistență directă în situații de urgență, fără implicarea autorităților juridice.</p> <p>Autoritatea centrală trebuie să compileze informațiile legate de management și informațiile operaționale privind cooperarea polițienească.</p> <p>Poliția locală trebuie să aibă acces permanent la autoritatea centrală.</p> <p>Autoritatea Centrală trebuie să aibă cunoștințe profunde despre legislația națională și internațională privind cooperarea polițienească și să acționeze ca un centru de excelență pentru serviciile naționale.</p>	<p>Practica standard este de a schimba formulare în limba statului emitent și în engleză.</p> <p>Sunt necesare cunoștințe complete despre prevederile Convenției Schengen, precum și despre acordurile bilaterale.</p> <p>Acestea trebuie să fie un element cheie în procesul de recrutare și în elaborarea sesiunilor de instruire.</p>
<p>Trebuie să existe coordonare între autoritatea centrală, posturile de poliție comune și centrele de cooperare polițienești și vamale.</p> <p>Autoritatea centrală trebuie să fie responsabilă pentru menținerea unei liste actualizate a punctelor de contact la nivel internațional și național.</p> <p>Planul/Strategia națională ar trebui să includă proceduri pentru facilitarea asistenței operaționale și schimbul de informații între autoritățile centrale, punctele de poliție comune și centrele de cooperare polițienești și vamale, în scopul combaterii criminalității transfrontaliere.</p> <p>Informația trebuie folosită într-o manieră confidențială și sigură.</p> <p>Mijloace de comunicare. Telefon, fax, e-mail, radio-comunicații, telefoane mobile – toate ar trebui utilizate.</p> <p>Statele Schengen ar trebui să cadă de acord să adopte un set de formulare standard pentru a fi</p>	<p>Supervizarea centralizată și instrucțiunile vor asigura că sunt îndeplinite standardele naționale.</p> <p>Nu se acceptă cereri scrise de mână.</p> <p>Informația trebuie va fi furnizată cât mai repede posibil.</p> <p>Instruiri actualizate permanente și regulate pentru îmbunătățirea cunoștințelor personalului.</p>

<p>folosite în toate aspectele cooperării polițienești. Aceste formulare ar trebui întocmite în vederea simplificării procedurilor și să fie incluse ca anexe în Manualul cooperării polițienești.</p> <p>Statele Schengen trebuie să dezvolte în comun standarde operaționale și un cadru legislativ pentru a facilita folosirea tehnicilor specializate de supraveghere în operațiuni transfrontaliere.</p> <p><u>Cazuri urgente</u></p> <p>În cazul în care cererile de asistență pot fi adresate direct autorităților competente, partea solicitantă trebuie de asemenea să anunțe autoritatea centrală a statului solicitat.</p>	<p>Autoritățile centrale ar trebui să fie capabile să ofere consultanță altor state Schengen, în legătură cu tehnicile specializate de supraveghere pe care serviciile lor naționale le pot folosi.</p>
<p>8. Pregătire</p>	
<p><i>8.1. Pregătire de bază</i></p>	
<p>Toți ofițerii subordonați autorității centrale trebuie să fi încheiat cu succes un curs de instruire privind atribuțiile lor, care să includă:</p> <ul style="list-style-type: none"> - cunoștințe despre prevederile relevante Schengen și UE; - cunoștințe profunde despre Manualul de cooperare polițienească; - regulile și procedurile de bază; - cunoștințe profunde despre acordurile bilaterale relevante; - documente de călătorie și identitate autentice și falsificate; - Dublin și prevederile de readmisie; - Sistemul de Informații Schengen. - Europol. - cooperarea judiciară. 	<p>Programele de instruire ar trebui să fie flexibile, luând în considerare schimbările în analiza riscului.</p>
<p><i>8.2. Pregătire continuă</i></p>	
<p>Un program de pregătire cu instruire/rezumat regulat ar trebui să facă parte din orele de lucru.</p>	<p>Un program de pregătire ar trebui stabilit la nivel local și central pentru a asigura o ofertă continuă de pregătire pe probleme relevante cooperării.</p> <p>Schimbul permanent de ofițeri naționali autorizați, instruire comună cel puțin o dată pe an.</p>
<p><i>8.3. Pregătire lingvistică</i></p>	
<p>Toți ofițerii ar trebui să cunoască o limbă străină</p>	<p>Încurajarea personalului de a învăța alte limbi</p>

<p>utilă activității lor. Toți ofițerii ar trebuie să aibă cunoștințe adecvate de limba engleză.</p>	<p>străine. Stabilirea unor programe de învățare de limbi străine, în special pentru acei ofițeri implicați în cooperarea transfrontalieră. ex. : la Centrul de cooperare polițienească și vamală, dacă este necesar.</p>
<p><i>8.4. Pregătire pentru nivele manageriale</i></p>	
<ul style="list-style-type: none"> • Instruire comună relevantă în legătură cu cooperarea polițienească trebuie oferită de Colegiul european de poliție. • Seminariile și grupurile de lucru pot fi stabilite conform modelului adoptat de grupul de lucru Sirene pentru ofițerii Sirene. 	<p>Experiența internațională este considerată o calitate.</p> <p>Programele de schimburi între state ar trebui considerate o măsură de largirea experienței în management.</p>
<p>9. Coordonare Națională</p>	
<p>Toate statele Schengen trebuie să fie capabile să furnizeze date privind situația la frontierele sale interne. O abordare integrată, ce implică toate autoritățile responsabile pentru abordarea crimei transfrontaliere, este esențială pentru crearea unei coordonări naționale eficiente. Această</p>	<p>Cooperarea între autoritățile locale și autoritatea centrală, în baza unei dezvoltări specifice a analizei riscului, structurii informaționale și a managementului fluxului de date, ar trebui implementată.</p>

<p>coordonare ar trebui implementată la nivel local, regional și central, pe baza unei dezvoltări specifice a analizei riscului, a structurii informaționale și a managementului fluxului de date.</p> <p>Autoritatea centrală trebuie să fie capabilă să soluționeze posibile dispute de competență între autoritățile implicate într-un anumit domeniu al protecției securității interne.</p> <p>În cazul unor misiuni ce vor avea un impact major în toate teritoriile statelor în cauză, în special dacă va implica un număr mare de ofițeri și multe mijloace, coordonarea trebuie să fie realizată de autoritățile centrale.</p> <p>Un sistem eficient de cooperare națională este o cerință necesară pentru a permite o mai bună definire a acordurilor specifice cu statele vecine.</p>	<p>Încurajarea creării:</p> <ul style="list-style-type: none"> - o structură de bază de date comună; - întâlniri între șefii de servicii; - sesiuni comune de instruire. <p>Schimbul de informații între autoritățile competente este esențial pentru prevenirea infracțiunilor, precum și dezvoltarea unui mecanism de lucru adecvat bazat pe canale de comunicații bune, puncte de contact locale, proceduri de urgență etc.</p> <p>Sistemul de management, folosit de servicii, ar trebui să fie capabil să genereze informații, folosind și analizând rezultatele din câmpul de lucru.</p>
<p>10. Patrulă comune</p>	
<p>Articolul 39 al Convenției Schengen impune o obligație de asistență între serviciile de poliție ale statelor Schengen pentru a preveni și depista infracțiunile condamnabile. Paragraful 4 al acestui articol stipulează că în zonele de frontieră, această cooperare poate fi stabilită prin acorduri între miniștrii competenți din statele în cauză.</p> <p>Paragraful 5 subliniază că acele prevederi nu reprezintă un obstacol pentru acorduri bilaterale prezente sau viitoare mai detaliate între statele Schengen cu o frontieră comună.</p> <p>Acordurile pentru cooperarea polițienească și vamală sunt de obicei împărțite în 2 categorii principale:</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Acordurile trebuie să menționeze expres stabilirea de patrulă comune. - Tipul de personal și administrația competentă trebuie definită de asemenea. - Deținerea armelor de foc, portul uniformei și a oricărui semn distinctiv (banderolă) trebuie definită. - Acordul trebuie să indice armele de serviciu autorizate. - Condițiile de utilizare a armelor de foc și regulile de intervenție trebuie să fie menționate explicit în acordurile bilaterale, iar personalul trebuie instruit. - Trebuie stabilită o sesiune de instruire privind legile administrative și penale și procedurile

<p>- una dintre acestea se referă la centrele comune de cooperare pentru serviciile polițienești și vamale.</p> <p>- cealaltă categorie se referă la cooperarea directă dintre unități și subliniază unitățile operaționale. Fiecare nivel de comandă poate intra în contact cu omologul său pentru a facilita conducerea cercetărilor transfrontaliere, cu excepția măsurilor coercitive. Activități obișnuite sau patrulare comune pot fi de asemenea stabilite. Statele vecine trebuie să se pună împreună de acord pentru a stabili liniile directe și principalele scopuri ce trebuie implementate în problemele de cooperare polițienească transfrontalieră.</p>	<p>penale utilizate în zonele de frontieră.</p> <p>- Patrurile pot fi conduse ca și patrulare de supraveghere transfrontalieră, în executarea unei cereri de cooperare juridică sau în favoarea administrației însărcinată cu supravegherea frontierelor externe.</p> <p>- Ofițerii au competența de a lua, independent, măsuri polițienești.</p> <p>- Statul, unde operează echipa comună, garantează protecția ofițerilor altui stat ce acționează pe teritoriul său; le asigură aceeași protecție și asistență, precum cele oferite propriilor ofițeri. Toți ofițerii se supun regulilor responsabilității civile și penale, în vigoare pe teritoriul statului în care acționează.</p>
<p>11. Radio – comunicații (articolul 44 din Convenția Schengen) SCH/Com–ex (99) 6</p>	
<p><i>11.1. Măsuri pe termen scurt</i></p>	
<p>- Ar trebui luate măsuri de către statele Schengen în zonele de frontieră, în scopul supravegherii și urmăririi transfrontaliere pentru facilitarea operațiunilor polițienești și vamale:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Instalarea telefon, radio; - Schimbul de registre telefonice; - Schimbul de echipamente; - Numirea ofițerilor de legătură echipați cu radiouri adecvate; - Stabilirea unui punct de contact comun pentru serviciile polițienești și vamale, ce acționează în aceeași zonă. 	<p>- Astfel de măsuri pot fi părți ale acordurilor bilaterale pentru stabilirea posturilor de poliție comune și de centrelor de cooperare polițienești și vamale.</p>
<p><i>11.2. Măsuri pe termen lung</i></p>	
<p>- Statele Schengen vor implementa rețele digitale naționale de radio–comunicații pentru serviciile lor de urgență, pe o bandă de frecvență armonizată de 380 – 400 MHz.</p> <p>- Rețelele se vor baza pe sistemele TETRA sau TETRAPOL și trebuie să întrunească cerințele Schengen tehnice, operaționale și tactice.</p> <p>- Măsuri de conlucrare vor fi stabilite în zonele de frontieră pentru a conecta rețelele vecine. Aceste măsuri îndeplinesc cel puțin următoarele</p>	<p>- În majoritatea cazurilor, 3 combinații asigură nivelul de conlucrare cerut:</p> <ul style="list-style-type: none"> - rețele de suprapuneri ce oferă o funcționare normală într-o bandă limitată în cadrul statului vecin în cauză.

<p>cerințe:</p> <ul style="list-style-type: none"> - între ofițerii de o parte și de-a alta a frontierei: <ul style="list-style-type: none"> - apeluri individuale; - apeluri de grup; - mod direct; - între ofițeri și sediul central de o parte și de-a alta a frontierei : <ul style="list-style-type: none"> - apeluri individuale; - apeluri de grup; - mod direct; - între centrele de comandă de o parte și de-a alta a frontierei <ul style="list-style-type: none"> - apeluri individuale; - apeluri de grup; - pentru operațiuni speciale: voce codificată printr-o interfață aeriană <p>- statele Schengen sunt încurajate să încheie acorduri bilaterale, a căror implementare este raportată Consiliului</p>	<ul style="list-style-type: none"> - folosirea funcționalităților cu 2 terminale (dispozitiv de recepție – transmisie automată, terminale extra, instalații mobile combinate) când serviciul este solicitat dincolo de zona de suprapunere. - interconexiuni simple între camerele de control. - interconexiuni între ambele rețele prin intermediul cărora se stabilesc apeluri transfrontaliere individuale și de grup - În cazul în care soluția preferată nu este potrivită (ex: comunicații pentru unitățile de supraveghere de pe întreg teritoriul statelor Schengen) funcționalitățile standard GSM pot oferi soluția.
<p>12. Art. 73 – Livrări controlate</p>	
<p><i>12.1.</i></p>	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Fiecare stat Schengen adoptă măsuri conform propriei Constituții și legislației naționale, cu privire la permiterea livrărilor controlate în cadrul traficului ilegal de droguri și substanțe psihotrope. 2. Posibilitatea livrărilor controlate trebuie extinsă și în cazul altor infracțiuni. 3. Deciziile sunt luate în fiecare caz în parte pentru folosirea livrărilor controlate ca metodă de supraveghere după obținerea aprobării din partea fiecărui stat implicat. 4. Statul în cauză va fi responsabil pentru conducerea și monitorizarea operațiunii pe teritoriul său și va avea dreptul să intervină. 	<p>Chiar dacă principala concentrare în acest catalog a fost asupra livrărilor controlate de droguri, ar trebuie menționat faptul că operațiuni similare în cele mai multe state Schengen sunt permise pentru controlul altor bunuri.</p>
<p><i>12.2.</i></p>	
<p>O livrarea controlată poate fi realizată în toate statele Schengen dacă a fost obținută aprobarea în prealabil. Oricum condițiile speciale și metodele de sancționare diferă între statele Schengen. Este recomandată armonizarea practicilor și a legislației.</p>	
<p><i>12.3.</i></p>	

<p>Datorită faptului că manevrarea livrărilor controlate reprezintă o sarcină complicată, din punct de vedere practic și legislativ, aceste cazuri trebuie rezolvate de puncte de contact naționale special desemnate.</p>	<p>Pentru facilitarea modurilor de operare, trebuie stabilită o autoritate centrală compusă dintr-un birou integrat, care să includă Interpolul, Europolul, ofițerii de legătură și SIRENE.</p>
<p><i>12.4.</i></p>	
	<p>Definiții și limite: În anumite state Schengen există o diferență între o livrare „monitorizată”, însemnând că nu există un control direct, dar că permisiunea urmează a fi acordată. O livrare „controlată” însemnând că un ofițer sub acoperire ia parte la operațiunea de livrare. În acest catalog, expresia „livrări controlate” este folosită într-un sens larg.</p>
<p><i>12.5.</i></p>	
<p>Informațiile fundamentale care sunt solicitate de fiecare stat Schengen care desfășoară o livrare controlată:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Motivul și fundalul operațiunii; • Starea de fapt care justifică operațiunea; • Tipuri de produse, cantitatea; • Alte bunuri; • Locul de intrare probabil în statul destinatar. Când e necesar, informații despre ieșirea din statul destinatar; • Transportul și ruta probabile; • Identitatea suspectului (nume, dată de naștere, rezidență, cetățenie, descriere fizică); • Indicarea persoanei care a autorizat operațiunea; • Indicarea numelui ofițerului competent însărcinat cu operațiunea și calea de contact. (comunicații, transport...); • Vamă; • Informații despre tehnicile specializate de supraveghere; • Statele Schengen trebuie să întocmească documente pe baza formularului disponibil pentru articolului 40. 	<p>Cea mai bună practică ar fi dacă nu s-ar adăuga alte condiții celor menționate.</p>
<p><i>12.6. Rolul poliției și a altor instituții de aplicare a legii</i></p>	
<p>Informații despre manevrarea livrărilor controlate:</p>	<p>Instituțiile de aplicare a legii implicate în livrările controlate trebuie să facă schimb de o</p>

<ul style="list-style-type: none"> • Ofițerilor naționali autorizați le este permis să ia parte la operațiunile cu privire la livrările controlate în toate statele Schengen, de obicei când este acordată o aprobare. <p>De obicei, statul destinatar solicită ca propriile instituții să exercite controlul operațional final.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Pot fi utilizate tehnici speciale, pentru a se asigura că metoda este legală în statul destinatar. 	<p>listă actualizată a punctelor de contact, numere de telefon și detalii ale echipamentele tehnice. Ofițerii din cadrul instituțiilor de aplicare a legii, care iau parte la operațiune, ar trebui să se cunoască personal.</p>
<p><i>12.7. Înlocuirea parțială a scrisorii de expediție</i></p>	
	<p>Avantajul înlocuirii parțiale îl reprezintă minimalizarea riscurilor de răspândire a scrisorii de expediție, dacă operațiunea eșuează și în același timp există o parte suficientă din consemnare pentru a se putea face acuzații.</p>
<p><i>12.8. Continuarea</i></p>	
<p>Ar reprezenta un avantaj dacă agențiile de aplicare a legii ar evalua și ar prezenta un raport asupra rezultatelor operațiunii.</p>	<p>În baza experienței acumulate, ar putea fi atunci posibil aducerea anumitor îmbunătățiri și în același timp dobândirea de cunoștințe despre legislația fiecărui stat, despre metode și priorități.</p>